

TEMA Kristen kultur - dødens pølse

HIMMEL & JORD

Magasin for Metodistkirken og Metodistkirkens Børne- og Ungdomsforbund

APRIL 2009 / 2 / 16. ÅRGANG

Kristen kultur = dødens pølse

Af Tine Gjessø

Overskriften er en provokation; vi håber ikke, at den smager så bittert, at det ikke vækker appetitten på at læse... Mange kender sikkert eksempler på, når den kristne kultur ikke er præget af kvalitet og fordybelse. Jeg husker fx de små selvløsende plastikors, jeg fik i barndommens søndagsskole. Engang skrev de unge fra Strandby i en artikel her i bladet, at hvis de skulle bestemme, så skulle der ikke være købesmåkager til kirkekaffen. (men i virkeligheden var det måske bare et behov for cola og ikke en kritik af dårlig kagekultur?!!

Medlidenhedsfilteret

"I lange tider købte jeg kristne vinylplader, alene fordi jeg syntes, at man burde støtte den kristne musikindustri," skrev præst og efterskolelærer Carsten Morsbøl til mig, da redaktionen planlagde bladet, - "Jeg tænkte, at hvis vi vil have kristen musik af høj kvalitet, må vi også støtte opbygningen af musikbranchen. Men det var ofte med et indbygget medlidenhedsfilter, at jeg hørte musikken. Først mange år senere, blev musikken attraktiv for folk udenfor kirken." Selv har jeg vist også et par 'medlidenhedskøb' stående

derhjemme. Når jeg kommer hjem fra vores dejlige gospelgudstjenester, hører jeg nu om dage mest elektronisk musik. Alligevel kunne jeg ikke være uberørt, da jeg på Anne Hedegaards opfordring inde i bladet igen lyttede til Faures requiem. Faktisk er den også i CD-samlingen, og den skal da lige på i-poden!

Er det kirkekaffen vi taler om?

Ordet kultur er oprindeligt latin og betyder dyrkning. Ordet bruges meget bredt, men i dette blad holder vi os til den del, der dækker over menneskers åndelige udtryk og om de udtryksformer, som det giver sig udslag i. Begrebet dækker i denne betydning kunst, musik, teater, litteratur o.l. Når kristne har udtrykt sig gennem kunst eller fundet udtryk for deres tro i andres værker, har de dyrket troen op, gødet den, så den kunne udvikle sig og høstet den som en vigtig ernæring for livet.

Ikoner til lyden af radio

For nogle år siden var jeg på kursus i at lave en ikon (religiøse billeder fra den Ortodokse kirke). Her lærte vi omhyggeligt at bygge billedet op fra bunden med temperafarver og fik at vide, at en ikon bør skabes under bøn. Kort tid efter kurset landede jeg i Grækenland fuld af forventning over at være i 'ikonland'. Jeg må indrømme, at jeg var lidt skuffet, da

jeg traf den første 'ikonskriver': I et lille kloster sad en munk og klistrede serigrafier af ikoner op på små træplader, mens han hørte hitradio. Siden har jeg grint meget af det, og mine finkulturelle fornemmelser måtte bøje sig for utallige menneskers behov for at eje lidt af den mystik, ikonerne bærer med sig.

Den korteste gudstjeneste

Når vi nu taler om ikoner, så er de et godt eksempel på kristen kunst, der spænder lige fra billig kitsch til verdenskunst. Jeg har haft mange store oplevelser på kunstmuseer rundt i Europa, men én af de største var nok, da jeg i Moskva så Rublovs ikon af Treenigheden. Det var en søndag formiddag – og i virkeligheden var det nok en af de bedste - og korteste gudstjenester, jeg har været til! For mig er det eksemplet på, hvad god kristen kunst er: Det lærer mig nye indsigter om Guds kærlighed. Treenighedsbilledet har lært mange af os, at treenigheden ikke bare er noget intellektuelt tankespind, men handler om, at Gud i sit væsen er fællesskab, og at han ønsker fællesskab med os.

Skal det være stor kunst?

Lars Ulrik Jensen skriver her i bladet en kommentar til fænomenet dårlig kristen kunst – eller kitsch, og giver et konkret eksempel på, hvad han

HIMMEL&JORD udgives af Kurér Forlaget (Metodistkirkens forlag) i samarbejde med Metodistkirkens Børne- og Ungdomsforbund, MBUF.

Ansvarshavende redaktør / Tine Gjessø / tine.gjessoe@metodistkirken.dk

Redaktionssekretær / Rigmor Laulund/ himmel-jord@metodistkirken.dk

Redaktionsmedarbejder / Lars Ulrik Jensen / luj@solrodfrikirke.dk

Ung Kirke / Christina Thaarup / christinathaarup@hotmail.com

Grøn / Malika Lynggaard Uth / peterogmalika@hotmail.com

Missionsstof / Rebekka Steinvig / steinvig@hotmail.com

Bøn / Charlotte Thaarup / Charlotte@Thaarup.biz

Anmeldelser / Carsten Morsbøl/ carsten@morsboel.dk

Menighedsnyt / Henning Bjerno / bjerno@mail.tele.dk

JA til livet / Finn Bræstrup Karlsen / F.B.K@mail.tele.dk

Lay Out / Peppermint layout v. Lina Gaarde / lina@linagaarde.dk

Tryk / One Way Tryk, Industrivej 3A, 8660 Skanderborg, tlf: 86 11 50 00

Abonnement / Kurérforlaget ved Alf Hansen, Ryslinge Parken 74, 8270 Højbjerg, tlf.: 86 11 20 49, fax: 86 11 07 49, Giro: 904 9231, kurerforlaget@metodistkirken.dk

Deadline for næste nummer / 29. maj 2009

Materiale sendes til redaktionssekretær Rigmor Laulund.

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere i indkomne indlæg.

mener. At Rublovs kunst ikke bare har givet noget til min tro, men også regnes for stor kunst af de kyndige, er det bare en tilfældighed? Det tror jeg ikke, uden helt at kunne forklare det, men dermed afviser jeg ikke, at tusindvis af mennesker har haft store trosoplevelser over kunstværker, som eksperterne rynker på næsen af. Det er det spændfelt, vi bevæger os i i dette nummer!

Kristen? Kultur? God smag?

Skal en altertavle være skabt af en bekendende kristen for at være kristen kultur? Eller er digtet kristent, hvis det inspirerer et menneske i dets tro? Skal vi se bort fra kvaliteten i bogen, hvis den formidler vigtige kristne indsigter? Hvilken betydning har det, at kristne omgiver sig med kristen kultur? Og hvad er kvalitet i det hele taget, for slet ikke at tale om god smag?

Det her nummer berører nogle af disse spørgsmål, men giver langtfra entydige svar. Jeg håber alligevel, at dette nummer vil sætte tanker i sving og inspirere til nye oplevelser.

Læs i dette nummer:

Kultur, der har inspireret

På side 6 tager teolog og kunsthistoriker Lisbeth Smedegaard Andersen os med på en rejse til kristenhedens store kunstværker. På side 8-9 viser 5 mennesker os det kunstværk, der gjorde en forskel i deres tro og tænkning.

Når kristen kultur er dødens pølse

På side 7 har Lars Ulrik Jensen spidset sin pen og går i kødet på én af den danske metodismes klassiske salmer.

Læs også..

- hvad den nye biskop tænkte, da han blev valgt, side 4-5
- hvordan tre metodistspejdere endte i DR1 primetime, side 12-13
- en anderledes anmeldelse af tidens krimihit, side 19

Biskopsvalget INGEN LEDER ER VIRKELIGT ALENE

Af Lars Ulrik Jensen

Norden og Baltikum har fået ny biskop, og han hedder Christian Alsted. Himmel og Jord var til stede, da den nyvalgte biskop var til pressekonference få timer efter indvielsen i Strandby Metodistkirke, hvor den nordeuropæiske Centralkonference fandt sted.

Det blev et meget dramatisk valg af den ny biskop. 54 stemmeberettigede delegater kastede de fem kandidater ud i 21 valgrunder, inden valget var truffet. Det skyldtes en regel om, at der skal to tredjedels flertal til for at blive valgt. Der var fem kandidater, idet den sjette, Jørgen Thaarup havde trukket sit kandidatur inden Centralkonferencen. Den svenske kandidat Håkan Englund og den lettiske kandidat Gita Mednis faldt hurtigt fra, og norske Knut Refsdal faldt fra midtvejs. Tilbage var da Øjvind Helliesen fra Norge og Christian Alsted. Sidstnævnte havde flest stemmer hele vejen igennem, men ikke det fornødne flertal. De sidste få stemmer ville ikke give sig, før Øjvind Helliesen efter 20. valgrunde bevæget gik på talerstolen og opfordrede sine støtter til at give Christian Alsted det mandat, som han ville få brug for som biskop. Det hjalp, og søndag blev Christian Alsted indsat som den første danske metodistbiskop siden tyverne. Symbolsk skete det ved, at den afgående biskop Øystein Olsen tog det store biskopskors af og hængte det om halsen på Christian Alsted. Han tiltræder embedet 1. maj, men har allerede nu titel af biskop. Spørgsmålene kom i hurtig rækkefølge og fra mange kanter

ved pressekonferencen, hvor kun metodister havde indfundet sig. Det følgende er et uddrag af de spørgsmål og svar, som lød.

Hvad var din umiddelbare reaktion, da det gik op for dig, at du var blevet valgt til biskop?

Jeg var allerede klar over i anden eller tredje valgrunde, at det gik i den retning. Da det gik op for mig, at det var ved at ske, og jeg forberedte mig på at det kunne ske, var min første reaktion – frygt! Som biskop vil jeg opleve mange vanskelige situationer og jeg vil være nødt til at være ærlig. Min erfaring som leder er, at når en situation peger i forskellige retninger, hjælper ærlighed. Som distriktsforstander har jeg erfaret, at det hjælper at være klar omkring, hvad mine ønsker er. Det mod må jeg også finde som biskop. Det er min opfattelse, at det at være biskop betyder at være vedholdende i støtten til præsterne. Biskoppens embede er at være præsternes præst, og distriktsforstanderne er et udtryk for biskopsembetet i kirken. Derfor ved jeg, at jeg ikke er alene som biskop.

Hvad er dine konkrete planer? Hvad er dine næste 2-3 skridt som nyvalgt biskop?

De næste par måneder skal jeg tale en del med biskop Øystein Olsen for at lære, hvad der sker i vores kirke. Jeg skal koncentrere mig om at finde ud af, hvad jobbeskrivelsen i virkeligheden går ud på. Jeg skal justere min kalender, og så skal jeg prioritere mine opgaver.

Hvordan vil du beskrive dig selv i distinktionen mellem liberal og konservativ kirkeligt set?

Jeg anser mig selv for kirkeligt at

være moderat konservativ. Jeg bekræfter Metodistkirkens lære og den måde kirken tolker, hvad livet handler om, og det kan vel også siges at være liberalt. Kirkens sande opgave er dog at gøre mennesker til disciple af Jesus Kristus for at forvandle verden. Der er vel folk, som er mere konservative og folk, som er mere liberale end mig. Men for begge parter gælder det, at man er fokuseret på at gøre mennesker kristne. Vi er i verden, men vi er ikke af verden. Vi skal som kirke tolke evangeliet ind i verden, og det skal vi gøre så kreativt og så forståeligt som muligt uden at kompromittere evangeliet. Kirken skal ikke gifte sig med kulturen, men kirken skal stille verden til ansvar for evangeliet.

I din tale til delegaterne før biskopsvalget sagde du, at du tror på et visionært lederskab. Hvad mener du egentlig med det?

Det betyder for mig at indgå i en proces med andre ledere i at bede, tænke, studere, være i samtale og at tænke igen over, hvad Guds fremtid for kirken er. Det er ikke kun biskoppen, der skal være visionær men alle ledere. For mig er det at se til, at visionen ikke bare er min, men at der er ejerskab for den, at vi lever visionen ud og holder fast ved den. Det er at være tålmodig men også stædig.

Som biskop vil du komme ud for at skulle tage svære beslutninger. Hvordan har du det med det?

Jeg nyder ikke ligefrem at tage upopulære og svære beslutninger. Men jeg ved, at det skal til nogle gange. Når det sker, er der nogle mennesker, som vender sig mod en og måske taler dårligt om en. Måske

vender de sig endda helt bort fra en. Det er ikke let. Enhver beslutning skal overvejes nøje og nogle beslutninger gør ondt. Det gode er, at ingen leder er virkeligt alene. Der er altid en menighed og et fællesskab at træffe beslutningerne i. Bare fordi man er biskop betyder det ikke, at man har ret. Der skal lyttes til andres visdom. Men jeg er parat til at træffe svære valg.

Når du ser på hele biskopsområdet, hvad ser du så som styrkerne og svaghederne?

Jeg kender de analyser, der er materialet til Centralkonferencen, men jeg er ikke sikker på, hvilket grundlag de er lavet på. Er det distriktsforstanderne, Årskonferencerne, præsterne eller hvad, der står bag? Det er umuligt for mig lige nu at sige noget. Jeg ville være alt for overfladisk. Jeg ved ikke nok lige nu. Vi skal være klar med hensyn til, hvad vi skal og vil. Vi skal gøre mennesker til Jesus' disciple. Vi er også en konneksional kirke, hvor vi alle er forbundne med hinanden. Det skal vi udforske noget mere.

Hvor skal du bo nu, og hvad skal der ske med den kirke, hvor du er præst?

Jeg vil komme til at bo i København. I Jerusalemskirken vil de skulle have en ny præst. I menigheden har vi forberedt os på alle muligheder. Menighedens pastoralkomité (som har med præsteansættelse i menigheden at gøre – red.) har allerede planlagt et møde om to dage og de har udarbejdet en profil på den præst, som de gerne vil have til at efterfølge mig. Jeg glæder mig over, at der er så mange gode lægfolk i menigheden, og en del af dem vil være nødt til at sige – Det er min tur

nu. Jeg er sikker på, at man vil lytte til Guds kald og tage ansvaret på sig. Hvor der er to, er der villighed til at tjene Gud. Jeg har investeret mange år i den menighed, men det er ikke min kirke. Det er Guds kirke, og Gud vil sørge for den.

Her på Centralkonferencen har man vedtaget, at vi skal komme videre ved at skabe trosfællesskaber for nye mennesker. Hvad er dine forventninger omkring at udvikle kirken med hensyn til at evangelisere?

Vi skal for det første prædike det og undervise om det. Det bedste sted at være visionær er i prædikenen. Det er vigtig at være klar på, hvad vi skal fokusere på. Dernæst skal vi optræne ledere, der er nysgerrige og ivrige efter at evangelisere. Vi skal fortsætte arbejdet med School of Congregational Development i Norden. Vi skal lytte til den kundskab, der er at finde i USA. I Danmark har vi fx haft glæde af deltagelse i FitzGerald Pastors programmet (et netværk for menighedsplantere – red.). Der kan være mange, der føler et kald til at starte nye trosfællesskaber. Der skal vi være gode til at kanalisere penge fra de administrative organer. Vi skal forbinde nystartede menigheder med andre nystartede, skabe netværk, gøre opmærksom på bøger osv.

Du har sagt, at du får brug for bøn som biskop...

Det er mit håb, at jeg må holde mig tæt til Gud og lytte til Gud. Jeg beder for vejledning og om, at Gud må beskytte min familie.

Christian Alsted indvies til biskop

Afgående biskop Øystein Olsen gratulerer sin efterfølger

Christian Alsted med sin familie

Guide til STORE oplevelser

At lave kanoner har været meget populært under vor siddende regering, og det har givet en del diskussion. Kan man på den måde sætte en norm for, hvad god kultur er?

Opskrift på god kultur galt i halsen?

Denne guide handler ikke om at sætte en fast norm op for god kristen kunst, som alle skal være enige om. Derfor er overskriften netop også guide og ikke kanon. Her er ingen politiske dagsordener – og dog alligevel et lille ønske om at påvirke din kristne dannelse. Vil du med på en rejse forbi bygninger, billeder og litteratur, der har påvirket kristne igennem tiderne til at undre sig over og vise respekt for Gud? En rejse, som måske kan vise dig nye sider af Gud og dig selv?

Smagsdommer i kristen kunst

Eksperter er så rigeligt blevet udkældt. I stedet kunne vi bruge en ekspert til at få øjnene op for noget nyt. Jeg har spurgt teolog og kunsthistoriker Lisbeth Smedegaard Andersen om at komme med et bud på vigtige kristne værker gennem tiden. Hun understreger, at de blot er hendes umiddelbare bud, da feltet er enormt. Hun har valgt værker, som i stor udstrækning har haft en særlig betydning for teologi og kristendom – og ganske givet også for mange enkelte mennesker. Listen er på ingen måde komplet, og musikens betydning berøres ikke her.

Arkitektur

Kirkerne i Ravenna, Italien, særligt Apollinare Nuovo, 6. århundrede.

Hagia Sophia- katedralen i Istanbul, Tyrkiet (selvom den i dag er en moske) – navnet er græsk og betyder "Den hellige visdom", 6. århundrede.

Valfartskirken Sainte-Marie-Madeleine i Vezelay, Frankrig, 11.-13. århundrede.

Chartres – katedralen i Frankrig, 13. århundrede.

Peterskirken i Rom, Italien, 16. århundrede.

Af Lisbeth Smedegaard Andersen og Tine Gjessø

Indgangen til Jelling Kirke med de to Jelling-stene til højre for indgangen, akvarel af Tine Gjessø

"Brug fx guiden til en rundtur på nettet eller som et oplæg til næste ferieplanlægning."

Og så har vi jo også de gamle danske kirker:

Jelling, 12. århundrede – er ét af de bygningsværker, der er med på UNESCOs verdensarvsliste.

Ribe Domkirke, 12. århundrede.

Roskilde Domkirke, 12.-13. århundrede.

Kunst

Korsfæstelsesbillede fra kirkedøren i Santa Sabinakirken, Rom Italien (det er det første kendte korsfæstelsesbillede), 5. århundrede.

Kristus-ikonen fra St. Katarinaklostret i Sinai, Egypten, 6. eller 7. århundrede.

Giotto Di Bondones kalkmalerier/freskoer i San Francesco-kirken i Assisi, Italien, 13. århundrede.

Michelangelo: Pieta, Peterskirken, Rom, Italien, 16. århundrede.

Michelangelo: Det Sixtinske kapel, Vatikanet, Rom, Italien, 16. århundrede.

Leonardo da Vincis nadverbillede, Santa Maria delle Grazie-klosteret i Milano, Italien, 15. århundrede.

Mathias Grünewalds Isenheimeralter, Unterlinden Museum, Colmar, Alsace, Frankrig, 16. århundrede.

Rembrandt van Rijns Emmausbillede, museet Louvre, Paris, Frankrig, 17. århundrede.

Andrej Rublovs Treenighedsikon, Tretyakov Gallery, Moskva, Rusland, 15. århundrede.

Herhjemme har vi kalkmalerierne, der er enestående, og her er det svært at pege på den vigtigste udsmykning.

Af nyere ting herhjemme kunne nævnes: Vejleå kirke med Peter Brandes' glasvinduer, 20. århundrede.

Christianskirken i Fredericia med Bjørn Nørgaards vinduer og store alterskulptur, 21. århundrede.

Digtning

Dante Alighieri: "Den Guddommelige Komædie", 13. århundrede.

John Milton: "Paradise Lost", 17. århundrede." Det åbenbarede ansigt – Kristusbilledets historie.", 2006

Om Lisbeth Smedegaard Andersen:

Kunsthistoriker, teolog og tidligere sognepræst ved bl.a. Holmens Kirke i København. Salmedigter – 4 af hendes salmer kan man finde i Metodistkirkens Salmebog. Forfatter til en lang række bøger, bl.a. om kristen kunst og kirkeudsmykning. Bl.a.:

"Guds moder og himlens veninde – Mariabilledets historie", 2008.

"150 kunstværker – billednøgle til Det Nye Testamente."

Dødens pølse

Af Lars Ulrik Jensen

Jeg er ofte blevet skuffet over den kunst, man pakker evangeliet ind i. Det bliver fladt og (næsten) intetsigende, hvis det da ikke ligefrem er tærkrummende eller simpelthen dødens pølse. Hvorfor er det sådan?

Der er enorme mængder af dårlig kunst i kirkerne og på væggene og reolerne derhjemme (også hos mig selv). Det skyldes, at vi kristne vægter budskabet højere end formen. Målet helliger midlet. Hjemme hos min mormor og morfar hang et vaskeægte "Hjort ved skovsø" billede over sofaen. Det var et billede, som jeg holdt meget af, fordi det hang dér hos to af de mest betydningsfulde mennesker i mit liv. Jeg kunne ikke drømme om at anskaffe det i dag og takkede pænt nej til det, da min mormor flyttede på plejehjem. Alligevel tænker jeg en gang imellem på det i glad erindring. Det er den samme affektionsværdi, kristen kunst kan have. En salme, en åndelig vise, et maleri eller en skulptur, som for en æstetisk vurdering er klamphuggeri og makværk, kan få lov til at overleve i generationer efter eller oprydning efter oprydning i gemmerne, alene fordi de hver især har formidlet det dyrebareste budskab i vores liv. Evangeliet er jo det gode budskab, og kan det blive bedre, når det kobles med kunst? Nej, det kan det vel ikke. Derfor kan der være god grund til at være optimistisk med hensyn til forbindelsen mellem evangelium og kunst. Begge handler jo om livet, om nyskabelse, tro, håb og kærlighed og

i det hele taget alle livets store (og små) emner. Desværre går det ofte galt. Evangeliet om Jesus Kristus er et budskab, og et budskab, der skal ud må nødvendigvis have en form. Kunst er en form, en måde at udtrykke sig på, er noget kvalitativt og uhåndgribeligt, som nogen genkender, når det er der, men ikke kan definere og afgrænse på forhånd. Kunsten er levende. Men ikke al kunst er kristen og ikke al kristen kunst er god kunst. Kitsch er et udtryk for en overfladisk anvendelse af kunstneriske virkemidler, og sådan set er rigtig meget kristen kunst det rene kitsch. Man anvender kunstneriske konventioner, stilistiske virkemidler og metaforer, der giver en fernis af noget ophøjet. En kunstfærdig havenisse eller et sentimentalt maleri med et grædende barn er typiske eksempler på kitsch. Kristen kitsch er for eksempel nr. 1 i Metodistkirkens salmebog. Det er en oversættelse af Charles Wesleys salme "O, for a thousand tongues to sing". Kunstnerisk fungerer originalen nogenlunde. Men det er ikke stedet her at gå ind i en nærmere analyse af den engelske original. Pointen er, at metodister gladelig synger oversættelsen ved højtidelige anledninger, hvor vi rigtig skal gøre opmærksom på vores wesleyanske arv. Vi har kollektivt besluttet os for, at den oversættelse bare er god. Den udtrykker nemlig vores identitet som metodister. Sandheden er imidlertid, at oversættelsen sprogligt består af mærkværdige og usammenhængende sproglomster

fjernt fra originalens intense begrebssprog, og at den teologisk slet ikke udtrykker originalens vidunderlige sammensmeltning af retfærdiggørelseslæren og helliggørelseslæren. I stedet har vi en fad trompetsang om at syng og gå og blive salige. Alligevel gennemrisler den mangt et metodisthjerne med vished om Guds kærlighed. Hvorfor mon? Ikke på grund af salmen, men snarere på trods. Gud er jo langt større, end hvad selv den største kunst eller dødens pølse kan udtrykke.

O, gid med tusind tungers magt
jeg kunne bryde ud
og sige, hvad i hjertet lagt
mig er om dig, min Gud!

2 Om dig, o Jesus, Herre kær!
ja, gid, at ret jeg må
dit navn i verden brede her
blandt store, som blandt små.

3 I det er svaling for vor nød
og hvile på vor gang,
i det er frelse i vor død
og saligt liv engang.

4 I det er trøstigt håb og mod,
hvad godt, der nævnes kan,
for al ting fyldest gør dit blod,
du store frelsermand.

5 Thi, døve, hør! bryd, stumme, ud
i hellig jubelsang!
du, blinde, gå med Krist i Gud
på jord din sejersgang!
Char les Wesley. P.N. Petersen.

Kultur og tro

Af Tine Gjessø

Mon ikke du har prøvet at træde ind i et stort bygningsværk, stoppe op ved et smukt maleri eller at læse en god bog? Jeg tænker, at det er en fælles oplevelse for de fleste mennesker. Derimod er det ikke de samme ting, der efterlader os med åben mund..

Mens den ene står i åndeløs beundring for det abstrakte maleri, går den anden hovedrystende derfra. Mens den anden må sætte sig i beundring for kirkens høje buer, haster den første videre. Ligesådan kan de fleste af os få lange diskussioner om musik.

Læs her, hvad fem personer synes er stor kunst, og hvilken betydning det har for deres tro.

Jens Galschiøt: Krucifiks 2, Skulptur
Carsten Morsbøl, efterskolelærer, Strandby.

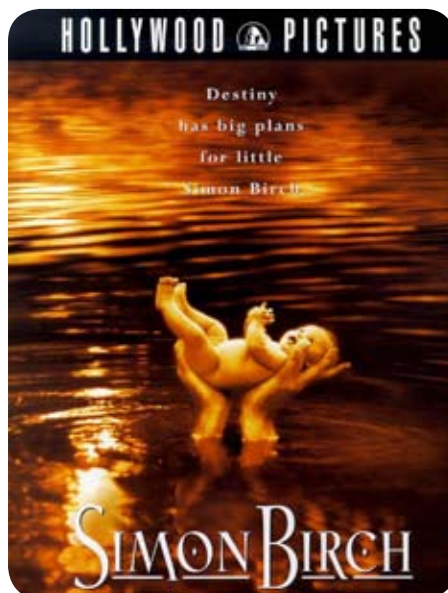
Mens vi boede i Odense kom jeg til at lære Jens Galschiøt at kende. Vi boede næsten dør om dør, og jeg har flere gange besøgt ham på hans værksted i nordenden af byen. Han er en formidabel kunstner. Tænkt blot på Skamstøtten, Hungerbarnet og Den Indre Svinehund.

Men hans mod fascinerer mig endnu mere. Flere gange har jeg hørt ham fortælle sin livshistorie, om, hvordan han uddanner sig til klejnsmed på Lindøværftet, men bliver nødt til at stoppe op, ramt - og overmandet - af politisk og social indignation. Der er for meget undertrykkelse, for meget laden stå til, til, at han kunne fortsætte som lønslave.

I stedet kastede Galschiøts sig ud i et antal politiske happeninger, som har gjort ham respekteret, højt æret og ligeså foragtet verden over.

For mig er hans krucifiks fra 2002 et af de stærkeste. Kristus er radmager, udpint og udsultet. Der er ingen glørværdighed over Galschiøts Jesus, men derimod en grænseløs solidaritet med det forarmede menneske.

Og det slår mig gang på gang, at det er en kunstner udenfor kirken, der formår at give den korsfæstede Kristus mening og nærvær for vor tid.

Simon Birch, film
Sara Alsted Flinck, studerende, KBH.

Jeg var 12 år, lige flyttet til USA, hvor jeg skulle bo et år. En aften, ikke længe efter vi var ankommet, var vi en gruppe unge på besøg hos forstanderparret på min fars skole. Her så vi filmen, Simon Birch (1998). Filmen handler om en dreng på 12 år, som er født med en form for dværgvækst. Den unge dreng bliver drillet, mobbet og udsat af kirkens søndagsskolelærer, men han bliver ved med at sige, at han mener, Gud har en plan for alle – også ham. Netop dette gjorde en forskel for mig, både i mine første teenageår, hvor jeg skulle finde min 'plads', men også når jeg i dag tvivler på mine egne evner som kristen, eller tvivler på hvordan det med Gud lige hænger sammen. Filmen minder mig om, at Gud har en speciel plads til mig, en speciel opgave, som kun JEG kan løse. Det betyder noget for det engagement, jeg lægger i mit arbejde i og for kirken, da jeg bliver mindet om, at vi alle er en del af noget større, og ingen kan undværes.

Öjamadonnan, skulptur
Finn Bræstrup Karlsen, pensionist, Rønne

Öja Kirke er fra 1200-tallet og ligger på Gotland. Det er Gotlands største og mærkeligste kirke, siges der. Jeg så den for 4-5 år siden. Men det er ikke bygningerne, jeg husker. Nej, men inde i kirken er der et stort trækrucifiks fra 1200-tallet med en madonna så betagende, at man sent glemmer det. Og så er figuren endda "kun" en kopi. Originalen så jeg senere på "Fornsalen" i Visby. Hun kaldes "Öjamadonnan" efter kirken. Sagnet fortæller, at hun slet ikke skulle have været til Gotland, men til Rusland. Men skibet strandede på Gotland, besætningen blev reddet, og som tak skænkede besætningen madonnaen til Öja Kirke.

Vi har i vores kirke ingen tradition for at tilbede Jesu Moder, men skønheden i "öjamadonnaen", det bevidste udtryk i hendes ansigt berører og betager mig til stadighed.

Gabriel Fauré: Requiem, musik
Anne Hedegaard, Journalist, Esbjerg.

En lyd af overgivelse

Da jeg var barn, konkurrerede vi nogle gange om at nå bunden i en af Silkeborgsøerne. Man sprang ud fra den flydende platform - på benene - og lod sig synke ned gennem solskinnets i det glasgrønne vand, til man nogle meter nede nåede den lidt mudrede bund. På vejen op blev udåndingsluften til sølbobler omkring én. Det var meget smukt. Det var sådan, jeg forestillede mig døden.

Når livet på overfladen er fuldt af larm, er det en stor lettelse at synke ned i stilheden. At overgive sig til Gud. Forhåbentlig vil det opleves netop sådan, når jeg engang udånder - men også i levende live er overgivelsen et åndehul. Derfor har bibelske tekster og kunst, der leder frem til det, altid haft stor betydning for mig.

Hvis du sidder i nærheden af en tændt bredbåndsforbindelse, kunne jeg tænke mig at dele lyden af sådan en stilhed med dig.

Klik på youtube.com og skriv følgende i søgefeltet: faure+requiem+kings+pie. Her finder du små lydbidder af Gabriel Faurés Requiem, som i nogle indspilninger kan blive klæbrigt sødt, men som drenge- og mandskoret fra King's College, Cambridge, synger, så man føler sindet sænket i glasgrønt vand. Og ånden åben for Gud.

Michelangelo, Det Sixtinske Kapel, loftmaleri i Vatikanet, Rom

Pernille Skov Vilhelmsen, cand. mag. i Dansk og Religion, Odense

Hvem skabte hvem?

Mesterværket (1508-1512) har en særlig betydning for mig, idet det er udtryk for højrenæssansens menneskesyn og opgør med middelalderens traditionelle verdensbillede. Det afspejler modernitetens begyndelse i renæssancemennesket, der sætter sig selv i centrum på Guds plads og nu selv skal skabe orden i kaos. Mennesket tager 'tingene' i universet i sin besiddelse og tolker på Guds skaberværk, idet det traditionelle verdensbillede med jorden som centrum erstattes med Kopernikus' (1473-1543) nye verdensbillede med solen i centrum. I værket ses en spænding, der opstår, når det moderne menneske møder den guddommelige orden med sin selvrådighed. Dette vises i Ignudiernes - nogle maledede figurer med overmenneskelige kroppe - der indrammer loftets ni hovedmotiver. Jo tættere de kommer på Gud i værket, jo mere forvredne og rædselsslagne er de over deres selvvalgte position som det selvberørende renæssancemenneske. Denne spænding genses i det kendte motiv *Gud skaber Adam* (1510), hvor mennesket skabes i Guds billede, og Adam er malet som en yngre udgave

af Gud. Idet deres fingre mødes, vækkes Adam som en dukke til live. Det interessante er den tvetydighed, der er i Adams spørgende blik mod sin skaber. Spørgsmålet opstår, om Adam bliver skabt af Gud i Guds billede, eller om det er Adam, der skaber Gud i sit eget billede som menneskets forbillede. Viser ligheden imellem dem, at mennesket i renæssanceånden er lig med Gud og tilmed hans skaber, så mennesket har et ideal, som man kan stræbe efter? Argumentet for, at Gud skaber Adam, kan ses i deres kroppe udtryk. Adams blik er rettet roligt mod Gud, og hans krop ligger passivt på jorden, mens hans venstre arm er løftet med slap hånd mod Guds finger. Guds krop derimod er aktiv med den venstre arm omkring Eva, og hans højre hånd - den skabende - er rakt mod Adam.

Det, der er særegent ved *Det Sixtinske Kapel* - ud over at se det i virkeligheden og komme sig over, hvor stort værket er - er, at det viser hen til det moderne menneskes splittelse ved at sætte sig på Guds plads. Ved denne handling må mennesket leve med det ansvar, der følger, når det udnævner sig selv som jordens hersker. De forvredne og rædselsslagne Ignudier og Adams spørgende blik rummer måske Michelangelos svar.

Litteratur: Tandrup, L., På sporet af Michelangelo

GUD HAR REGNET DEN UD! Af Christina Thaarup

Det er så smart at have styr på tingene. Have overskud nok til at vide, hvor man er på vej hen, og hvor man kommer fra. Være i kontrol, styre sit liv og det man gerne vil, det skal indeholde, og ikke mindst, ikke indeholde. Jeg ved ikke om du kender det, men jeg indrømmer gerne, at jeg også hopper med på den dille nogle gange. Jeg planlægger, laver lister over det, jeg skal nå, og hvornår jeg gerne vil nå det. Og så er det ellers bare med at gå i gang. Men så sker det - livet blander sig, forstyrrer mine planer, min kontrol, forstyrrer så tilpas meget, at jeg ikke kan styre tingenes gang, så jeg rent faktisk ikke har styr på tingene. Og det er da helt vildt træls. Men så er det, jeg får lyst til at sige til mig selv, når jeg igen har glemt det, og til dig, hvis du ikke har opdaget det endnu, at Gud har altså regnet den ud. For alt begynder med Ham. Livet, meningen med det hele, dig og mig. Det er ikke meningen, vi mennesker skal regne den ud. Uden at forsøge at røkke for meget ved vores tiltro til egne evner, så tror jeg altså resultatet ville blive ret sølle, hvis det afhang af os.

De styrede, eller?

Hvor mange historier i bibelen er det lige, der handler om mennesker, der havde regnet den ud og så handlede derefter? Som havde styr på tingene, vidste lige hvad der skulle gøres, hvad der var det bedste at gøre? Faktisk ikke en eneste. Moses havde ikke regnet den ud. Heller ikke David. Eller Noa for den sags skyld. Disciplene var på ingen måder de skarpeste knive i skuffen, når det kom til at regne den ud. "Øh Jesus, nu siger du nok, at vi skal sørge for mad til de 5000 mænd + kvinder og børn som er mødt frem for at høre

det du har at sige, men øh – he he – øh øh – ja pas ikke! Nåh, vi har fem brød og to fisk – klart, klart, eller, nåh nej der..." Alle de historier handler jo faktisk om mennesker, der siger til Gud: Ok det er dig, der styrer showet. Du ved bedst. Jeg følger dig, hvorhen du vil, og i hvad end du vil.

Kontrol freaks

Et sted i det gamle testamente skriver profeten Jeremias sådan her: "Jeg ved, hvilke planer jeg har lagt for jer, planer om lykke, ikke om ulykke, om at give jer en fremtid og et håb." Og i en af mine yndlings salmer – ja jeg kan godt li salmer, jeg indrømmer det – står der i et af versene: "Som din dag, så skal din styrke være. Det er løftet i hans ord." Hvis vi ikke har regnet alt ud på forhånd, betyder det så, at vi ikke kan gøre det? Det tror jeg ikke. Jeg tror faktisk, vi gør det noget sværere for Gud at handle i vores liv, hvis vi insisterer på at være kontrol freaks! Selvfølgelig skal vi ikke bare træde et skridt tilbage og så lade Gud om det hele. Jeg taler ikke for passivitet, men om mindre kontrol og mere Gud!

I'll trust You

Jeg ved ikke, hvad din situation er. Men det kunne være, du snart står overfor en forandring af en eller anden art. Måske bliver du færdig med folkeskolen til sommer og skal i gang med en ungdomsuddannelse, måske bliver du færdig med den til sommer og skal i gang med en videregående uddannelse, eller måske skal du i gang med et fuldtidsarbejde for første gang i dit liv. Jeg står selv overfor nogle forandringer i mit liv. Jeg har ikke styr på alt, hvad det vil medføre, og jeg har egentlig heller ikke tænkt

mig at få styr på alt, for jeg har en forventning om, at Gud vil få de ting til at falde på plads, som der er brug for skal falde på plads. Og skulle det vise sig, at de ikke gør det, jamen så går jeg ud fra, at Gud har styr på det. Jeg tror på, Han har regnet den ud for mig. Og det er utroligt befriende, når det lykkes mig at give slip på alt kontrollen og have tillid til det. At tro på, at universets skaber har styr på tingene, at Han bekymrer sig om mig, om det der er mit liv, mine glæder, sorger og bekymringer. For os alle sammen handler det om at stole på, tro på, at vores liv ligger i Guds hænder. Det er nu engang sådan, at vi ikke kan styre alt her i livet, vi er – trods alt – kun mennesker. Og det tror jeg egentlig er godt nok. I en af de lovsange, som betyder særlig meget for mig for tiden, er der en sætning, der lyder:

"I'll walk with You, wherever You go. Through tears and joy, I'll trust You." Det er en udfordring til os alle, mig selv især inklusiv: At give slip på vores indre kontrollfreak og give kontrollen helt til Gud. Ikke kun om søndagen, eller når vi er på lejr eller på kursus eller retræte eller andre særlige "nu mødes vi med Gud-tidspunkter", men altid, hele tiden. "Through tears and joy, I'll trust You".

Det er vildt, jeg ved det, 100 % totalt grænseoverskridende. Og samtidig er jeg fuldstændig overbevist om, sådan helt inderst inde, at det bare ville være det bedste, vi nogensinde kunne gøre for os selv. Spørgsmålet er så bare: Tør vi? Tør jeg? Med ønsket om en velsignet påskefejring til alle,

Konfirmandweekend 2009

Af Christina Hansen

Intet er forandret, og alligevel er intet det samme. Strandby-piger er stadig eftertragtet i København. Mange telefonnumre og mailadresser er blevet udvekslet i løbet af weekenden, og deltagere syntes stadig, at de kommer for tidligt i seng. Selv om det er mange år siden, jeg selv var på konfirmandweekend, så er selve essensen af det at være på konfirmandweekend den samme, og det er det fantastiske ved vores kirke.

Så har der endnu engang været afholdt konfirmandweekend på Idrætsefterskolen Lægården. Denne gang var det med et hold friske konfirmander fra Rønne, København, Odense, Århus og Strandby. Vi var 30 konfirmander og 8 ledere.

Det var en fantastisk sjov tur, og nu skal I høre, hvad konfirmanderne syntes om weekenden

Spørgsmålene:

Hvad var det sjoveste?

Hvad var det mest spændende?

Hvad var det mest lærerige?

Var det nemt at snakke med de andre konfirmander?

Hvad var der værste udtryk, der blev brugt på weekenden?

Fik I mange nye venner?

Var der nogle af de andre, I var lidt vilde med?

Ses vi på næste lejr som er TUF?

Hvem var den sejeste leder?

Andet.

Jeppe Hjørne, Strandby

Det sjoveste var at gå i hallen, men vi så en meget spændende film (Nat på museet). Thomas' foredrag om kirkens historie var det mest lærerige, fordi han fortæller det på en sjov måde. Det var meget nemt at snakke med de andre konfirmander, især snakkede jeg meget med Mark fra København. Der blev sagt mange sjove udtryk, men "goble" var nok det sjoveste. Jeg var ikke vild med nogle af de andre, men jeg ved, at der var nogle af drengene, der godt kunne lide Mathilde fra Strandby<3

Jeg er altid frisk på at tage på lejr. Så jeg er også med på TUF. Den sejeste leder på lejren var helt klart Thomas Risager. Han var bare sjov. Det eneste der var lidt træls på lejren var, at vi skulle i seng kl. 24, vi ville gerne have været lidt længere oppe.

Jonas Nielsen, Strandby

Jonas syntes, at det sjoveste på weekenden var da de fik lov til at springe i hallen. Filmen var nok det mest spændende. Lige som Jeppe, syntes Jonas også, at det var Thomas, der fortalte det mest lærerige i løbet af lejren. Den måde Thomas fortæller på er bare vildt spændende. Det var nemt at snakke med de andre konfirmander, så man lærte hurtigt nogle nye at kende. Det sjoveste udtryk på lejren var "på pind". Vild med nogle? Hvad tror du selv? Nej da, men jeg hørte noget om, at københavnere drengene var lidt vilde med Strandby pigerne:) Jeg skal helt sikkert med på TUF. Jeg var også med på Sportsweekend. Og det er bare så fedt, når det er på Lægården. Mark Lewis fra Rønne var bare alt for nice. Hans accent var super fed. Så han var den sejeste leder på weekenden. Jeg ville godt have lov til at gå på tancen uden at spørge en leder først.

Rikke Christensen, Strandby

Det sjoveste var at få nye venner, mente Rikke. Men det mest spændende var at se håndbold. Det mest lærerige var at høre Thomas fortælle om kirkens historie. Han er god til at fortælle og han bruger nogle ord, som er moderne. Det var helt vildt nemt at snakke med nogle af de andre konfirmander. De værste udtryk var nok "på dåse" og "tube". Næsten lige meget hvad man sagde, så var der en eller anden der svarede med "på dåse". Det var lidt underligt. Jeg fik mange nye venner, men mest piger. Der var ikke nogle af drengene, jeg var vilde med, men man kunne mærke, at der var en vis tiltrækning mellem københavnere drengene og Strandby pigerne. Det var lidt sjovt. Jeg vil gerne med på TUF, men jeg kan desværre ikke. Men så må jeg tage med til TUF i september. De sejeste ledere var afgjort Chris og Thomas. De var nemlig altid friske og ville gerne være

med, når vi lavede noget i hallen. Lystænding ved gudstjenesten søndag formiddag. Leg og undervisning. En skøn kombination.

Mathilde Møjen, Strandby

Mathilde syntes, at det sjoveste var at lære nogle nye mennesker at kende. Ligesom de andre syntes hun, at det mest spændende de lavede på turen var at se film om aftenen. Mathilde syntes helt klart, at det var Thomas, der var den leder, der fortalte det mest lærerige. Han kunne en masse historier om os og vores forældre, så det var vildt sjovt. jeg faldt hurtigt i snak med de andre konfirmander, så ja, det var nemt. Det er lidt svært at vælge det værste udtryk for der var ret mange. Men jeg tror, at det var "på dåse" og "cowboy-toast". De to blev bare gentaget igen og igen. Jeg var vild med alle konfirmanderne, alle var super søde. Jeg håber, jeg kan komme med på TUF. De sejeste ledere var helt klart Chris og Christer. De ville nemlig gerne være med til alt det sjove i hallen.

MS på TV

Af Christina Hansen

Skræmmende Mathias Alsted.
-Den kyniske skytte.

Kender du nogle, som har været i fjernsynet? Har du set et program og tænkt, ham kender jeg da? Kender du Signe Just, Mathias Alsted og Christian Mikkelsen - alle tre fra København? Så du dem, da de spillede høvdingebold på DR1 søndag den 1. marts?

Ædelt boldspil gravet frem fra dybet

Høvdingebold kender vi alle sammen fra vores tid i gymnastiksalen på skolerne rundt omkring i landet. Men nu er det ædle boldspil gravet frem fra dybet og er kommet op til overfladen og er klar til at få den anerkendelse, som det fortjener. Høvdingebold er kommet på TV. Og ikke nok med det, så har vi også tre raske og sportsglade spejdere med. Her kommer deres kommentarer til at være spejder på landsdækkende TV.

Man er vel konkurrencemenneske

Signe, Mathias og Christian er alle blevet spurgt, om de ville være med til at spille høvdingebold sammen med nogle andre spejdere på DR1. Christian havde en kontakt i KFUM og blev spurgt, om han kendte nogle friske spejdere, som gerne ville spille med. Han kontaktede så Signe og Mathias. På den måde kan vi nu alle være stolte af at se disse tre dejlige

mennesker på TV.

Mathias svarede straks ja, da han fik tilbuddet (Man er vel konkurrencemenneske). Christian og Signe var lidt mere tilbageholdende. Dog sagde Christian også hurtigt ja, da han vidste, at Mathias var frisk på at spille. Der manglede en pige på holdet, og Signe overvejede det endnu engang, og også hun endte med at sige ja til at spille høvdingebold på TV.

Hvad får de ud af det?

Det er lidt spændende, hvordan selve spillet ender, men får spillerne noget ud af at være med udover, at det er sjovt at spille høvdingebold i fjernsynet? Måske vil det åbne nogle døre til et bedre samarbejde med de andre KFUM-spejdere. Christian håber i hvert fald på, at det skaber kontakter til nogle af de andre spejdere, som er med i showet. Derudover har deltagerne jo fået lov til at se med "bag kulisserne". Det har især fanget Signes opmærksomhed at få lov til at se, hvordan en TV-producer arbejder med et show. Hun havde en idé om, at det kunne være et fedt job senere i livet. Hun har fået øjnene op for, at det måske ikke er så nemt, som det ser ud til.

Mere end snobrød og gamle damer

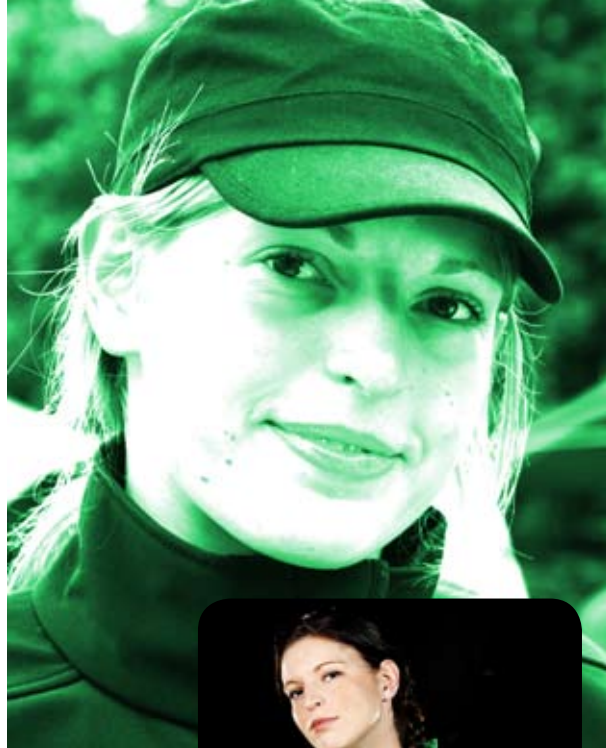
Så er der jo altid det med fordommene. Mange mennesker

tror, at spejdere kun laver snobrød og følger gamle damer over vejen. Vi ved alle, at dette ikke er tilfældet, det er jo super fedt at være spejder, men under showet og bag kulisserne er der blevet stillet mange spørgsmål, og der er kommet mange fordomme frem i lyset. Så måske får omverdenen også et bedre syn på det at være spejder.

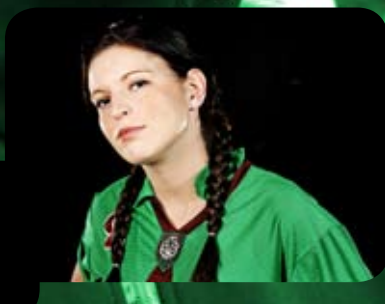
Men selvom der er mange fordomme, så kan der også være en del reklame i det for MS. Det kan måske give en lokal effekt for spejderarbejdet i København. De tre deltagere er i hvert fald enige om, at det kan give dem nogle gode personlige kontakter, men måske er der også flere unge, som vil se anderledes på det at være spejder og især det at være MS'er. Signe er da også blevet filmet i uniform og det hele hjemme hos hende selv, så hvis vi er heldige, så kommer det også med i programmet på et tidspunkt.

Vil helst ikke fremstå som negativ

Udsendelsen er desværre ikke live, så det bliver spændende at se, hvordan programmet klippes sammen. Især Christian er meget spændt på det, da han selv mener, at han kan være meget råbende på en bane, men han vil helst ikke fremstå som en meget negativ person. Det ved vi jo alle sammen, ikke er tilfældet. Der er efterhånden mange,

Smukke Signe Just.
-Den hurtige undviger.

som viser deres interesse for showet og de tre deltagere. Så spændingen på landsplan stiger.

Det sjoveste er selve kampene

Deltagerne er meget enige om, at det er sjovt at være med til at spille høvdingebold i fjernsynet. Mathias glæder sig til at se sig selv i TV, men mener stadig, at det sjoveste ved det hele er kampene. For som han selv siger;

"det sjoveste er at være til kampene og mærke stemningen, for det går helt amok nogle gange, hvilket er super super fedt".

For jer der kender Mathias, så ved I også, at Mathias giver alt, hvad remmer og tøjler kan holde for at vinde. Så glæd jer til at se alle tre MS'ere i action.

Nu nærmer dagen sig, hvor Signe, Mathias og Christian skal på landsdækkende TV, så det bliver super spændende at se, hvordan de klarer sig, forhåbentlig går de hele vejen til finalen.

Vi har det bedste heppekor

Det har været meget anderledes for de tre københavnere at være med til forberedelser og optagelser til showet, men de har ikke været synderligt nervøse. Det er selvfølgelig altid spændende og lidt nervepirrende i starten, men når kameraet kører, så er det spillet, det handler om. Så

er det med at gøre det så godt som muligt, så holdet kan gå videre. Signe, Mathias og Christian er alle enige om, at Spejderne har det bedste heppekor. Mathias finder optagelserne meget spændende, og når man til tider kun kan høre Spejdernes tilskuere, så er stemningen helt i top og motivationen kun større. Alle tre MS'er er da også enige om, at det er super spændende at møde nogle af de kendte mennesker både på og udenfor banen. For udenfor banen er de bare helt almindelige mennesker, som har det sjovt med spillet. Så det er alt i alt meget sjovt at være med i programmet.

Der skal lyde en tak til venner og familie, der bakker op og hepper på Spejderne. Det er da fedt, hvis man kun kan høre Spejdernes tilskuere, for vi er da de sejeste.

Samtidig skal der lyde en speciel tak til Tine Gjessø for at have lånt Signe sine MS øreringe. For så kan Signe skilte med at være MS'ere under hele showet.

Har du lyst til at se og høre mere om deltagerne og høvdingebold. Så tjek: www.spejdnnet.dk. Der kommer snart en artikel om Christian og Signe. Ellers er der oprettet en gruppe på Facebook, hvor folk kan melde sig ind og der bliver svaret på

spørgsmål og meget andet. Der er også mulighed for at tjekke de andre hold ud på: www.dr.dk/hbold. Her kan du finde info om spilletidspunkter, de andre hold, se nærmere på Spejderne og deres kampvægt og skudstyrke.

Frygtindgydende Christian Mikkelsen.
-Den smarte taktiker.

Strandbyspejdernes Nytårslejr 2009 Af Anna Thaarup

Fordi hovedtemaet for året 2009 er svindel og humbug, skulle Strandbyspejdernes nytårslejr handle om skurkene i bibelen.

I år var det de gamle patruljeførere, der tog kampen op og planlagde en lejr for alle Strandbys storspejdere, hvilket var en ny prøvelse.

Alle storspejderne mødte op på Krogsholt fredag aften, hvor vi spiste vores medbragte madpakker. Hele fredag aften var en rigtig hyggeaften, hvor spejderne blev delt ind i blandede patruljer og blev sendt ud på et ryste sammen løb, hvor alle kunne være med. Natten til lørdag var der natløb, hvor de helt nye patruljeførere fik chancen for at lære, hvordan man tackler problemer såsom mørkeræd.

Lørdag morgen var der som sædvanligt flaghejsning, men dog lidt senere på grund af aftenens natløb. Om formiddagen var der et lille løb, hvor spejderne skulle samle små stumper fra en seddel på hver post. I brevet stod der, at djævlens søn

"Lui" var ved at blive god, og at han havde brug for spejdernes hjælp, men de skulle passe på, at skurkene ikke fandt ud af det, for ellers ville de slå ham ihjel. Spejderne blev sendt ud på et løb, hvor de skulle igennem en masse prøvelser blandt andet ved Pontius Pilatus, der havde kidnappet englen Gabriel eller ved den barmhjertige samaritaner, der havde glemt teksten på sin sang. På de sidste 3 poster skulle spejderne oplæres i visdom, præcision og styrke ved de tre læremestre: Leonardo da Vinci, skytten Samsom og Goliat, for at kunne slå skurken Judas, der ville slå Lui ihjel. Da spejderne ankom til Krogsholt, stod Judas parat til at gå dem i møde og udfordre dem med en trekamp. I første disciplin skulle spejderne svare på nogle svære og listige gåder. I den anden disciplin skulle spejderne skyde et fårehoved

med et haglgevær, og i tredje og sidste disciplin skulle de kæmpe med sværd på en balancepæl. På trods af det lidt kolde vejr var spejderne med under hele forløbet, og de var helt kampklare, da de skulle møde den uhyggelige Judas. Om aftenen var der festaften, hvor vores madmødre: Sandra E og Kathrine L havde kokkereret. Til underholdningen var der små dyster og præmieoverrækkelser til vinderne af lørdagsløbet og knaldperlen. Søndag morgen var der hurtig oprydning og afgang til kirken, hvor der var nytårsparade. Lejren blev sluttet af med en god, (måske lidt lang for de trætte) gudstjeneste, hvor Peter Uth holdte spejdernes nytårsappel.

GOSPEL

DONALD LAWRENCE Af Mette Risager I speak life

I 2004 udgav Donald Lawrence sit første soloalbum, *I Speak Life*.

Med dette album har Donald Lawrence virkelig valgt at kræse for vore øregange. Det er smækfyldt med lækre velklingende numre. Stilen er velpudset, tight og ordentlig. Nogen vil måske kalde den kedelig. For mig er den perfekt. *I Speak Life* er en rigtig easy-listning gospel udgivelse – på den fede måde ... Netop sådan som jeg elsker det mest – velfriseret studiesound.

Albummet indeholder lækre swingende numre som "Healed", "You Covered Me" og den gamle Andrea Crouch klassiker "Right Now" i en ny lækker klædedragt.

På *I Speak Life* findes også et af de numre, som har haft størst betydning

for mig personligt i den seneste tid. "Say a Prayer" (sunget af Faith Evans) ... Den krøb øjeblikkeligt ind under huden på mig. Her har den ligget siden – parat til at blive taget frem, når jeg har mest brug for en opmuntring!

Gæstelisten på *I Speak Life* vil få enhver gospelentusiast til at spærre øjnene op! Bare for at nævne et par stykker:

-Richard Smallwood's klaverfingre lægger melodiske lækkerier ud over "Lamb"

-Hezekiah Walker duetter den med Lawrence på "You Covered Me"

-Donnie McClurkin giver "I Speak life" et ekstra løft mod de højere luftlag.

Jeg behøver ikke sige andet end: Køb dette album ... det er det rene guf fra ende til anden!

Kan købes og smuglyttes til på www.cduniverse.com, www.amazon.com eller www.musicchristian.com

Kilder: www.manhunt.com, www.gospelflava.com

NYT OM SOMMERKIRKE 09 AtTine Gjessø

Over 100 har allerede tilmeldt sig Sommerkirke 09, 25. juli til 1. august på Idrætsefterskolen Lægården i Holstebro. Hvis man tilmelder sig inden 1. april, er der stadig penge at spare.

110 unge underholder

110 unge i alderen 14 - 18 år kommer om søndagen forbi Sommerkirke med en musical – og mon ikke, det bliver lidt af et brag? Starfire hedder koret, der er fra Los Altos United Methodist Church i Californien. De bliver ledet af Carol og Dirk Damonte, som er henholdsvis dirigent og pianist i koret. Både Carol og Dirk er desuden ungdoms/musik præster i menigheden og har skrevet musicalen, som vi skal høre. "Starfire" har turneret i både USA, Canada, Australien og flere andre steder.

Aftenandagt i flere stilarter

Hver aften vil der være mulighed for at slutte dagen af på flere forskellige måder. Der vil være aftenandagt for unge og andre, der vil lade sig inspirere af billeder og sende sms-bønner. En anden slags andagt vil give mere plads til stilhed og indre bøn, mens en tredje fylder aftenen med lovsang. Der vil også komme flere tilbud, så man hver aften kan vælge lige det, man har lyst til.

Hvis man er morgenmenneske, er der også Taizeinspireret morgensamling tidligt på dagen.

Jeg skal da helt sikkert med

Emilie Holm fra Århus, 15 år og klar på sommerhygge sammen med vennerne

"Jeg skal med på sommerkirke 09, fordi det bliver SUPER skønt, fedt, dejligt, sjovt og meget mere. Jeg tror, det bliver rigtig godt, fordi det denne gang ikke bliver en fælleslejr, hvor man kun deltager i én lejr f.eks. spejderlejren eller ungdomslejren. Det bliver nemlig et skønt miks, hvor man kan vælge lige det, der passer bedst til én. OG så selvfølgelig fordi det bliver en uge sammen med mine venner, som jeg altid glæder mig ufattelig meget til at se."

Sommerkirke for én dag

Måske har du ikke ferie hele ugen eller er måske på en anden ferie i nærheden? Så har du mulighed for at være med på Sommerkirke for én dag.

Hvis man ikke overnatter, er prisen for en enkelt dag inklusiv tre måltider:

voksen	275,-
ung	175,-
pensionist	190,-
børn	60,-
Max familiepris	700,-

Tilmelding er nødvendig.

Drikkevand til Mununu i 2009

Af Anders Flinck

Seks friske mennesker har meldt sig til det første hold, og syv mere har meldt sig til det andet hold, som er klar til at tage afsted fra slutningen af juni til slutningen af juli for at deltage i arbejdet med at lave drikkevandsforsyningen i Mununu. De er alle sammen ved at spare 15.000 kroner sammen til turen, og de mødes i marts til en snak om projektet og personlige forberedelser som vaccinationer, visa, beklædning og meget andet. Pigen her er klar med sin dunk og venter på de nye vandhaner sammen med sin bror.

Rebekka Steinvig og Linda Larsen har lagt mange gode kræfter i at skrive en ansøgning til Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling, som de har indsendt dertil den 4. Marts. Ansøgningen bliver behandlet i midten af april. Vi håber meget på at modtage et ret solidt bidrag fra DMR-U til arbejdet i Mununu. Når vi taler om bidrag til missionsarbejdet, vil vi gerne takke alle, som har givet et bidrag, i 2008 har Missionsrådet modtaget tæt på 200.000 kroner til vandprojektet alene, og rådet har fået lovning på omkring 100.000 kroner i år. Ethvert bidrag er stadig meget velkommen. I Mununu har januar og februar været lidt for spændende. Der har været forhandlet med firmaer, som har det nødvendige brøndboreudstyr, og det har desværre trukket ud med den første partner, men netop nu hvor jeg skriver dette, er en anden partner på vej til Mununu. Philippe, Tata og Jacques har trukket et stort læs med forberedelserne, og særligt i de sidste par dage har de været meget aktive, og vi har næsten ikke kunnet følge med. Vi har skrevet e-mails, sms'er og snakket i telefon med dem for at

få tingene på plads, og når du læser dette, er der forhåbentligt en 90 meter dyb brønd midt i Mununu. Metodistkirkens distriktsforstander Kabamba har lovet at lave en indvielsesgudstjeneste på borestedet sammen med den lokale metodistkirke og CEM kirken. Det er en meget vigtig handling på de kanter, fordi man tror på indvielse af særlige områder til ånderne. Forberedelserne til selve boringen er udført, og beboerne har lavet halvtreds meter vej frem til borestedet.

Forventningerne og engagementet hos de over 5000 beboerne i Mununu, Muleji og Kasongomona er helt i top, og da vi luftede tanker om at udskyde projektet et år, kom vi under stort pres, men de tog også selv fat, og det er blandt andet grunden til, at der som sagt er mødt et nyt borefirma op. Guvernøren for provinsen Syd Katanga har også bidraget ved at love fritagelse for vejskatten for transporten af boreudstyret. Vi kan næsten ikke vente med at fortælle fortsættelsen af denne virkelige historie.

Boringen er i gang!

Her kommer den sidste dugfriske rapport fra vandprojektet i Congo. Tirsdag den 11 marts i Mununu.

06.10 Philippe skriver: Vi forlader Likasi sammen med Brøndboremaskinen.

07.36 Tata skriver: Philippe ankommer sammen med Brøndboremaskinen.

08.02 Tata skriver: Brøndboremaskinen er i position.

08.20 Tata skriver: David Persons er kommet her over i Mununu.

08.34 Tata skriver: Indvielsesgudstjenesten begynder.

08.59 Philippe skriver: Jeg tager tilbage til Likasi for at hente næste betalingsrate.

09.01 Tata skriver: Gudstjenesten er slut vi har boret 1 meter.

11.41 Tata skriver: I dette øjeblik strømmer vandet op af brønden.

12.02 Philippe skriver: Boringen er næsten færdig.

12.20 Philippe skriver: Afhenter pengene til betalingsraten nu.

Af Anders Flinck

12.28 Philippe skriver: Pengene modtaget.

13.34 Tata skriver: 78 meter nede og vi kan ikke komme dybere, putter bundsten i nu.

14.25 Tata skriver: Så mangler vi bare, at Hr Flinck kommer og putter pumpen i brønden.

Nyt fra Metodistkirkens Børne- og Ungdomsforbund (MБУF)

Nye ansatte med på holdet

Af Henrik Carlsen, formand

Tiltrængt forbedring af hjemmesiden

Det er dejligt, at vi fra 1. januar 2009 har ansat Lars Axberg til at udvikle hjemmesiden metodistkirken.dk og omlægge til TYPO3. Lars er bosiddende i Grindsted og vil være ansat gennem Odense menighed, i første omgang for ½ år og med 7 timer om ugen. Lars studerer IT og kommer fra en tidligere ansættelse som ungdomspræst i Missionsforbundet. Foreløbig er han i fuld gang med at udvikle på vores hjemmeside. Sammen med det kommende fælleskirkelige IT-samarbejde, skal det nok blive rigtig godt med tiden. Vi ser virkelig frem til tiltrængte forbedringer. Senere følger tilbud til lokalforeninger og menigheder.

Flere udviklingsprojekter i gang

Andrea Thaarup er ligeledes fra 1. januar ansat som projektmedarbejder, foreløbig frem til sommer. Andrea bor i Aalborg og er tilknyttet ACTA, den nye menighed i AA. Hun er ansat gennem Strandby menighed med 6 timer om ugen. Den første opgave Andrea har været i gang med, er at ansøge Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF) om støtte til vores fælleskirkelige IT udviklingsprojekt. Andrea skal også starte vores organisationsudviklingsprojekt op, som vi i slutningen af 2008 fik kr. 150.000,- til fra DUF. Det bliver et stort arbejde, som kommer til at involvere flere. I forbindelse med organisationsudviklingsprojektet, som kommer til at køre over et år startende i april, har MBUF også

Det er dit liv – tag fat og brug det!

For sjette gang holder vi TUF (Tro, Udvikling og Fællesskab) – denne gang for konfirmandårgangene 2005-09. Det foregår 17.-19. april på Idrættefterskolen Lægården i Holstebro.

Som sædvanlig er der fuld fart på med sport, Nintendo Wii og verdens bedste sammenhold. Og så er der lagt i kakkelovnen til en god snak om at tage fat i det der liv – det begynder med historien om en ikke helt almindelig pige, der tør noget – hvad tør du?

Invitationer er sendt ud, men du kan finde mere info på konfirmand.blogspot.com

indgået en et årig kontrakt med Jane Søgaard Hansen, som skal være projektleder på det store projekt, som vil involvere flere lokale foreninger og menigheder, og som bliver yderligere omtalt senere. Jane er medlem i Jerusalemskirken og formand for gospelkoret Kefas, endvidere er hun ansat på Københavns Universitet.

Mere kontakt til de lokale foreninger

Endelig er Christina Hansens ansættelse udvidet til fuld tid. Tiden deles mellem børne- og ungdomsarbejdet i Strandby og MBUF på landsplan. Christina har indtil nu gjort det rigtig godt lokalt i Strandby med lektiecafe og i ungdomsarbejdet (Læs mere om lektiecafe i tidligere nummer). Christina skal til at arbejde med kontakten til de lokale enheder, få styr på nogle administrative ting samt hjælpe med spejder- og ungdomsarbejde på landsplan. Foreløbig har der været en del arbejdsopgaver i forbindelse med Sommerkirken09. Der vil også blive en del praktiske opgaver op til Delegeretmøde og Metodistkirkens Årskonference, der som fællesarrangement løber af stabelen i København i Storbededagsferien. Det skal også nævnes, at MBUF

her i foråret støtter et ansættelsesforsøg i Solrød Frikirke's børne- og ungdomsråd, hvor Lone Havskov Jensen lønnes på timebasis til opstart af et dagtilbud for børn og forældre. I takt med at de lokale projektansættelser er steget voldsomt, hvilket jo er glædeligt, har MBUF indgået aftale med Povl Brendes fra Rønne om at koordinere arbejdet mellem MBUF og de lokale enheder, samt forestå administrationen af kontrakter, videreuddannelse, arbejdsopgaver og 'personalesamtaler'.

Sluttelig skal vi desværre sige tak til Kathrine Holm for hendes hjælp som webmaster. Kathrine har været ansat siden september 2008. Grundet studierne har Kathrine valgt at stoppe.

I den forbindelse søger MBUF ihærdigt en ny webmaster til ansættelse 7 timer om ugen, indtil videre varetages opgaven på frivillig basis af Emilie Just Petersen, interesserede kan henvende sig til Henrik Carlsen, mбуf@metodistkirken.dk

VELKOMMEN til de mange nye medarbejdere: vi glæder os meget til samarbejdet!

En mulig mission – tre-i-én-kirke

Af Lone Møller-Hansen

Siden marts 2005 har der været samtaler i gang mellem Baptistkirken i Danmark, Det Danske Missionsforbund og Metodistkirken i Danmark. Hvad kunne de tre kirker med fordel gøre sammen? I 2007 og 2008 blev afholdt to weekend-konferencer for menighedsledere, kaldt Mission Possible. I marts måned i år mødes præsterne så i Prag til fire dages fælles konvent. baptist.dk har spurgt de tre kirkesamfundets ledere: Hvad er perspektiverne for samarbejdet?

”Vi har haft to vellykkede Mission Possible konferencer, hvor ”de andre” er blevet afmystificerede. Vi har opdaget, at vi er tre kirker i samme båd på det samme hav. Vi har en fælles udfordring, og vi kan gøre meget mere sammen”, siger Peter Gøtz.

Det fornægter sig ikke i Jørgen Thaarups svar, at han er historiker: ”Vi har fælles rødder i Amerika og fælles historie i Danmark. Nu har vi behov for at blive en del af et større fællesskab. Ingen kirke kan være kirke for sig selv i dag. Den kristne kultur smuldrer, og vi er for små til hver især at være bærere af den kristne historie.”

Fælles præstekollegium

”Allerede nu gør præsterne tjeneste i hinandens kirker, og nogle steder er det ikke kun som gæstepredikanter, men så regelmæssigt, at menigheden

accepterer det andet kirkesamfundets præst som forkynder,” siger Jørgen Thaarup og fortsætter: ”Jeg håber, at vi snart kan udgøre ét præstekollegium – hvor præsterne er ordineret til tjeneste i alle tre kirkesamfund.”

Peter Gøtz glæder sig over, at samarbejdet vokser i praksis: ”Menighederne vokser tættere på hinanden lokalt. Det er vejen til større tillid og fortrolighed. Der er nye tiltag imellem menighederne efter Mission Possible. Blandt andet i Aalborg og på Amager, hvor kirkerne ligger helt tæt på hinanden, men ikke tidligere har arbejdet sammen.”

Finn Basnov supplerer: ”Jeg er overbevist om, at det er rigtigt, at menighederne og præsterne mødes. Når vi ser hinanden dybt i øjnene, vil der gro et samarbejde frem lokalt. Vi er kommet tættere på hinanden, også græsrodderne – og det er det, der skal til.”

Finn Basnov glæder sig over, at også på nationalt plan øges samarbejdet imellem de tre gamle kirkesamfund. Folk fra alle tre kirker, der arbejder med hjemmesider og International Missions folk begynder at finde sammen. Det er logisk at pulje ressourcerne, for at få mest muligt ud af pengene og de frivillige kræfter.

FrikirkeNet

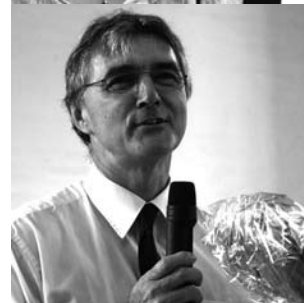
”Men næste skridt bør være fælles præstemøder med de andre frikirker. I Missionsforbundet er vi klar over, at vi har brug for vores mere karismatiske kolleger i FrikirkeNet,” supplerer Peter. Han tror på, at der er én fælles paraply for alle frikirker inden for de næste 5-10 år. Samtalerne med FrikirkeNet er begyndt og tegner positivt. Jørgen Thaarup erklærer, at Metodistkirken ikke har nogen fremtid alene: ”Vi er alle

ved at opdage, at vi hører sammen. Også sammen med Pinsekirken og Apostolsk kirke. De unge kirker er historieløse – de tror, de er dumpet ned fra himlen. De skal forstå, at de tre gamle kirkesamfund er deres ”mor”. Vi har dybest set fælles teologi, og vi har meget at lære af hinanden. Derfor har vi en fælles fremtid.”

Finn Basnov pointerer, at udviklingen må tage den tid, det tager: ”Vi må ikke presse noget igennem. Nogle beton-baptister – undskyld udtrykket – er meget bange for at miste noget værdifuldt: ’Vi vil ikke være pinsefolk’, siger de. Det handler om følelser. Forandringer ta’r tid, og vi skal give os tid. Men vi må nok alligevel indse, at nogle til sidst vil sige; ”Det er ikke visionært nok”. Andre vil sige ”Det er for lidt baptistisk”. Mine 25 år som præst har lært mig, at man ikke kan få alle med.”

Peter Gøtz
Missionsforstander
for Det Danske
Missionsforbund

Jørgen Thaarup
Præst i
Metodistkirken
i Strandby,
Distriktsforstander i
Metodistkirken

Finn Basnov
Præst i Holbæk
Baptistmenighed
Formand for
Baptistkirken i
Danmark

I Himmel&Jord vil vi gerne vække appetitten for de mange gode bøger, der skrives om kristendom og spiritualitet. Men vi vil også gerne forholde os til den populære litteratur, som rent faktisk læses for tiden. Hermed bringer vi, hvad Kathrine Holm fik ud af at læse bogen bag en af tidens store filmpremierer.

MÆND, DER HADER KVINDER

Anmeldt af Kathrine Holm

Første bog i Stieg Larssons krimiologi om den idealistiske journalist Mikael Blomkvist og Lisbeth Salander, der er intelligent, men umyndiggjort hacker, tager læseren med på en rutchetur hvad normer og etik angår. For nok er det en hæsblæsende velskrevet krimi med mord, intriger og suspekter personager, men samtidig rejser romanen spørgsmålet om, hvor langt man kan gå i oplysningens og opklaringens navn.

Under dække af at skulle skrive Vanger-familiens slægtshistorie forsøger Mikael at afklare en mystisk forsvinding mange år tidligere. Til sin hjælp får han en af Sveriges absolut mest kompetente researchere – Salander, der fremtryller selv de mest utrolige oplysninger om ethvert menneske, men holder sine arbejdsmetoder for sig selv. Og det med god grund. Hun viger nemlig ikke fra alternative fremgangsmåder, og snart er man bjergtaget over dygtigheden, snart skræmt over informationernes dybde, når Lisbeth hacker sig ind på diverse computere. Hvor langt det er rimeligt at gå, er i allerhøjeste grad et relevant spørgsmål i vores stadig mere overvågede og kontrollerede samfund

i dag. Kan alle fremgangsmåder tilgives, hvis resultat fører til det gode?

Opklaring af skumle sager og kulegravning af økonomisk svindel eller svindel og bedrag af enhver art kan der nok hurtigt opnås enighed om er godt, vigtigt og fornuftigt. Og vil det ikke være besnærende at benytte sig af mere eller mindre lyssky metoder, hvis man samtidig har in mente, at man derved vil komme problemet til livs? Kan du undlade at benytte dig af dine oplysninger og det, de ved videregivelse vil føre med sig af gode ting blot fordi, fremskaffelsen af dem er en smule på kant med normal procedure?

Det er en grundlæggende naturlov for de fleste mennesker at tilstræbe retfærdighed, og ulovlige eller "på kanten"-handlinger må også generelt anses som værende uacceptable, men ofte sker uretfærdigheden fyldest og synderen går fri pga. manglende bevisførelse. Selvom man *kan, vil* man så? Man kan vel næppe med et kristent livssyn plædere for at gå over på modstanderens side og lade ulovlige metoder afsløre ulovlige handlinger.

Privatlivets fred og den ukrænkelige selvbestemmelse er absolut, men i

disse dage, hvor forskellige former for overvågning nærmere er reglen end undtagelsen, og teknologien muliggør alverdens ting, flytter grænserne sig måske? Grænsen for, hvad man kan tillade sig. I hvert fald er situationen i bestsellerkrimien enormt kompleks, og stiller gang på gang læseren i et dilemma i forhold til konsekvens i holdning. Salander, der i allerhøjeste grad leger med ilden og går et godt skridt over grænsen mellem tilladt og ulovligt i sit arbejdsliv, er samtidig krænket på den private front; frarøvet retten til at bestemme selv og altid afhængig af formynderens nåde. Romanen leger således med paradokset – hvis det kan tillades at frarøve Lisbeths absolutte myndighed og selvbestemmelse, så kan hun vel også tillade sig at frarøve andre mennesker deres. Eller hvad? Mænd, der hader kvinder er en ualmindelig intelligent og velskrevet krimi, der går langt videre end blot en simpel mordgåde. Den afdækker nogle af verdens paradokser og vender rundt på det almene billede, du har af retfærdighed og synder, godt og ondt. Måske grænserne er mere flydende, end du forestiller dig? Læs bogen og tag stilling!

MEN LÆNGSEL HOLDT VED

Af Anne Thompson

**Tomhed gør ondt, og
Ensomhed er kold. Men
Modløshed er ikke til at holde
ud at være sammen med, for
han skal absolut snakke..**

**Modløshed er ikke til at holde ud at
være sammen med**

En eftermiddag i mit eget selskab. Dejligt - havde jeg forestillet mig. Men der gik ikke længe, før jeg ikke var alene mere. Tomhed kom snigende. Og med sig havde hun Ensomhed. Jeg forstod det ikke. Godt nok stiftede Tomhed og jeg bekendtskab gennem hendes søster, Længsel, men jeg havde forstået det sådan, at vi ikke skulle have mere med hinanden at gøre.

"Udmærket", tænkte jeg, og rykkede mig lidt i sofaen, så der blev plads. Jeg har før prøvet at forestille at have travlt med andet, men det nytter ikke, når de kommer.

Efter nogen tid gik Ensomhed ud for at ringe efter sin ven - en skidt fyr - som kom indenfor et par minutter. Tomhed gør ondt, og Ensomhed er kold. Men Modløshed er ikke til at holde ud at være sammen med, for han skal absolut snakke. "Det går jo ikke det her. Hvad skal det til for? Hvad nytter det?" Og det er ikke til at få ørenlyd.

Tilslut skrider Modløshed, tårerne kommer og Ensomhed og Tomhed siver ud ad døren. Tilbage sidder jeg med mig selv, og min gamle ven Længsel.

"Jeg gi'r dig mine tomme hænder. Min tomme mave, mit tomme hul. Det eneste jeg har, er min længsel."

Længsel og jeg blev venner

Hun var ikke én jeg lagde mærke til med det samme. Kender du det?

Du møder én, men forestiller dig ikke, du skal have mere med hende at gøre.

Det var hendes venner jeg søgte: Forventning og Glæde. Hun var bare en del af deres gruppe. Men jeg lagde ikke mærke til hende, Længsel. Jeg var optaget af Forventning. Jeg brugte tid på Glæde. Vi tænkte, snakkede og gjorde os forestillinger.

Længsel holdt sig i baggrunden. Men som tiden gik, var det som om Glæde blegnede, og Forventning og jeg havde ikke mere at snakke om. Hun holdt op med at ringe, kom ikke mere på besøg.

Men Længsel holdt ved. Hun kom, hun blev. Stadig stille, for sådan er hun, men meget nærværende. Ind imellem nærgående.

Vi ses stadig. Jeg har lært hende at kende. Ved hvornår hun dukker op, i hvilke sammenhænge jeg skal holde en plads ved siden af mig til hende. Jeg havde ikke forestillet mig det. Men sådan blev Længsel og jeg blev venner.

Uden Sorg er jeg tom

Han anses for at vær en skidt fyr. Godt nok er han ikke ligefrem festens samlingspunkt, og de fleste, han omgås, påvirkes også af hans selskab. Det er sjældent, han bliver opsøgt med entusiasme. Men når man lærer at kende ham sådan rigtigt, viser han sig at være meget venlig og nærværende, Sorg.

Da jeg begyndte at ses sammen med ham, prøvede Man at tale mig til Fornuft. Men jeg ville ikke se Fornuft. Man prøvede at pege på Glæde, men jeg genkendte ikke Glæde. Glæde og jeg havde intet tilfælles. Fornuft kunne ikke sætte sig i mit sted, og jeg kunne ikke holde Glæde ud.

Sorg kendte jeg. Vi forstod hinanden. Sorg vidste, hvor det gjorde ondt, han forstod, hvorfor jeg sad stille, hvorfor tårerne kom tilsyneladende uden grund.

Men Sorg gør sig som oftest ikke godt i større forsamlinger. Det bliver lidt akavet at have ham på slæb. Man undgår ham helst, affejer og lytter ikke til det, han siger.

I nogle sammenhænge bliver han simpelthen bedt om at blive hjemme: "Her er der ingen grund til at være ked af det", "Nu skal vi glæde os på deres vegne", "I det store perspektiv er alt jo godt."

Men når Sorg er den eneste, jeg kan holde ud at være sammen med, den eneste jeg kan være mig selv med, og han bliver nægtet indgang, så bliver jeg ensom. Når jeg ikke må følges med Sorg, står jeg for mig selv. Tag ikke Sorg fra mig - uden ham er jeg alene.

Bønner

Af Charlotte Thaarup

Vi takker dig, Gud, for enheden og
helheden i vort menneskelige legeme.
Vi takker dig især for alle vore sanser,
der giver os mulighed for at opleve
verden

og at kende hinanden.
Vort hjerte flyder over med
taknemmelighed for livets gave.
Amen

*Fra Kvindernes Internationale
Bededag 2009*

Jeg takker dig Gud;
For den glæde du giver gennem mine
sanser:

For den voldsomme torden,
musikkens magi, fuglenes sang og
børnenes latter. Jeg takker dig for
farvernes skønhed og den fantastiske
solopgang, for de vilde roser og
venners smil.

Jeg takker dig for duften af blomster
og nyslået hø. I sandhed, Herre,
jorden er fuld af din herlighed.

King Edward 1829 – 1910

I det stærke navn; Jesus, velsigner vi
alt levende,
og mærker i alt liv genklangen af
Ordet der lød:

Lad der blive liv – og der blev liv!
Lær os at have omsorg for alt, Du har
betroet os
og at værne om hvert tegn på Dit
nærvær.

Indeslut vore kære i Din kærlighed og
velsignelse,
og beskyt os alle mod ondskab og
fare.

Giv os åbne øjne, så vi ser ud over
de begrænsninger, andre ser.

Giv os indsigt, så vi genkender og
afslører falskhed.

Må Din velsignede kærlighed
og vores store glæde ved at velsigne
kalde ny vækst frem i enhver vi
møder.

Giv os et storsind, der flytter grænser.
For selv døden er – af Dig –
overvundet!

Med al vor styrke finder vi styrken i
Dig.

Lyset skinner, og livet leves i dig.

Amen

Fra Celtic Daily Prayer

Samlet af Henning Bjerno

København

75 år: Mandag, den 13. april fylder Alma Madsen, Værebrovej 54-3-1, 2880 Bagsværd, 75 år.

Guldbryllup: Lørdag, den 23. maj fejrer Alma og Verner Madsen deres guldbryllup. Der er åbent hus i selskabslokalerne Værebrovej 72, kl. 9-12.

Hjertelig tillykke

Odense:

Nye medlemmer tager fat

I begyndelsen af marts holdt vi årsmøde. Her valgte vi flere medlemmer til menighedsrådet, så udvalget udvides, og opgaverne fordeles. De nytiltrådte er alle nyere medlemmer af menigheden.

Kirken ser fremad

Menigheden har i løbet af de seneste 10 år oplevet mange forandringer og har modtaget mange nye medlemmer. Vi oplevede, at den gamle vision var opfyldt. Efteråret 2008 gik med at arbejde på en ny vision. Medlemmer og alle aktive har to gange været indbudt til at være med til at forme visionen for de kommende år. Det blev til nogle spændende samlinger med mange inspirerende ideer og drømme. På

Andreas Kjelden, nyt medlem af menigheden og af menighedsrådet, ledte visionsprocessen i efteråret.

Gospelkoret Emmaus synger til gospelgudstjeneste.

Vision 2015

Metodistkirken er aktiv og dynamisk

Mennesker fra hele Fyn søger vor kirke, fordi de her finder:

- En kirke, som udstråler engagement, liv og tro. En tro, der kan forvandle mennesker og gennem dem påvirke hele vores samfund.

- En kirke med et varmt og imødekommende fællesskab

- En kirke, som tager Gud og mennesker alvorligt

- En kirke, hvor børn og unge tager forældrene med, fordi de elsker at være her

- En musikkirke, hvor gospel og anden musik har høj prioritet.

- En kirke, der tager socialt ansvar, både lokalt og globalt.

- En kirke, som forstår at kommunikere sit klare budskab om Guds kærlighed.

Derfor vokser kirken

årsmødet i marts vedtog vi så den endelige vision for de kommende 6 år.

Klart budskab om Guds kærlighed

Der går ikke en søndag, uden at vi oplever, at der kommer nye mennesker til gudstjenesten. Mennesker i menigheden tager vores mission: KLART BUDKAB OM GUDS KÆRLIGHED alvorligt og møder nye med åbenhed og varme. Nye venner af menigheden gav på årsmødet udtryk for, at de føler sig meget velkomne i fællesskabet.

Tøsegruppen, som er kirkens smågruppe for unge kvinder, er i gang med at planlægge en gudstjeneste om AT KNYTTE BÅND. Her vil de sætte fokus på behovet for at overskride ens egen tilbageholdenhed for at kunne give andre en god oplevelse af at blive set.

Venskab på tværs af alder

Fra Nordnorge til Middelhavet

Kirken oplever i denne tid, at fællesskabet overskrider bygningen i Alexandragade. På netværksportalen Facebook foregår det meste af den organisatoriske kommunikation, nye forbindelser dannes, og inputs til gudstjenestetalerne indsamles. Man kan høre søndagens taler på nettet eller tage dem med undervejs på Ipod og MP3. Mange mennesker klikker ind for at høre talen, og præsterne modtager ofte respons.

Udvikling

Præst Thomas Risager påbegynder dette forår et fireårigt intensivt kursus på Wesley Seminary i Washington DC som fjernstuderende. Wesley

Lægfolk deltager i gudstjenesten – her Marita Mo Risøy fra Tøsegruppen.

Seminary er et af de mest velrenommerede teologiske uddannelsessteder i hele verden. Uddannelsen stiler mod Doctor of Ministry in Church leadership excellence.

Mærkedage

30. maj fylder menighedens musikkonsulent og pianist, Preben Holmberg 40 år.

15. juni fylder Grete Kamp 75 år

17. juni fylder menighedens seniorpræst, Thomas Risager, 40 år. De ønskes alle hjerteligt tillykke med stor tak for deres engagerede virke i menigheden.

Skovhus-Retræte mellem påske og pinse**17. – 19. april 09****Stilheden**

Fra Aftenbønnen fredag går vi ind i stilheden. For nogen vil det være en ny erfaring, for andre en tilbagevendende glæde.

Under måltiderne spilles musik. Der er mulighed for samtale med retrætelederne.

Stilhed fremmer fordybelsen!

Skovhuset ligger gemt i nogle skovklædte bakker uden for landsbyen Sdr. Vissing i Brædstrup kommune, ca. 20 km fra hhv. Skanderborg, Horsens og Silkeborg. Adresse: Gudenåvej 19, Sønder Vissing, Tlf. 7575 4321

Der er busforbindelse fra Skanderborg.

Indkvartering på enkeltværelser.

Det er en fordel med afslappet, men varm påklædning og indesko.

Området har et rigt varieret dyre- og planteliv i nåle- og løvskov, i eng, mose, omkring søer og Gudenåen.

Naturen på stedet egner sig til en travetur - medbring tøj og sko/støvler. Hvis du har en meditationspude eller bedeskammel, er du velkommen til at tage den med. Vi har nogle stykker til låns.

Dagens rytme:

Fredag, ankomst fra kl. 16

18:30 Spisning

19:30 Indføring i retrætens tema, samtale om forventning Kaffe/the

21:30 Komplet/bøn for natten

Lørdag

8:30 Morgenbøn

Morgenmad

10:15 Meditationsoplæg

12:15 Middagsbøn

12:30 Frokost

Egen tid/hvile

Kaffe/the stilles frem

17:30 Aftenbøn

18:00 Aftensmad

19:30 Meditationsoplæg

20:30 Kaffe/the stilles frem

21:15 Komplet/bøn for natten

Søndag

8:15 Gudstjeneste med nadver

Morgenmad

10:00 Meditationsoplæg

12:00 Frokost

12:45 Samtale

13:30 Oprydning og rengøring

14:30 Kaffe og farvel

Retrætens redskaber er stilhed, tidebønner og ledt meditation over bibeltekster i klassisk kristen tradition. Der kræves ingen særlig forudsætninger for at deltage.

Pris: kr 1050 kr

Tilmelding senest 8. april til:

Det Økumeniske Center – Skovhusgruppen, Kløvermarksvej 4, 8200 Århus N, Tlf: 86162655, e-mail: kontor@retaetehus.dk www.retaetehus.dk

Retræteledere:

David Højgaard, Præst i Bethaniakirken, Missionsforbundet i Aalborg & Charlotte Thaarup, Præst i Strandby Metodistkirke Strandvej 30, 9970 Strandby, 98481098, e-mail charlotte@thaarup.biz www.strandby-metodistkirke.dk

”Han er opstået, som han har sagt”

DET ER INGEN KUNST

Af Anne Hedegaard

For nogle uger siden døde en 86-årig dansk mand, hvis navn er gået over i kunsthistorien.

Peter Rindal hed den pensionerede lagerforvalter, der blev verdensberømt for sin modstand mod statslig støtte til abstrakt kunst og på den måde har lagt navn til begrebet rindalisme. 60.000 underskrifter indsamlede Peter Rindal i midten af 60'erne imod oprettelsen af Statens Kunstfond.

Det er tankevækkende, at Rindal fik så stor opbakning. Den slags sker som regel, når et synspunkt bliver latterliggjort - og det gjorde Rindals. Af kunstnere, han ikke brød sig om, og af borgere, der selv mente at have bedre smag end ham.

Rindalister synes godt om malerier af kronhjorte og skovsøer og af børn med store, blanke tårer i øjenkrogen. Det er ikke blåstemplet som god kunst.

Men hvad om vi nu forsøger at bedømme kunst ud fra bibelsk målestok?

Matthæus refererer Jesus for en fantastisk lakmusprøve: Bedøm ting på, hvad der kommer ud af dem.

Det sker i Bjergprædikenen i kapitel 7, og udgangspunktet er profeter - men vi kan vel tillade os et eksperiment med prøven på kunstværker .

Jesus siger:
På deres frugter kan I kende dem.

Plukker man druer af tjørn eller figner af tidsler? Sådan bærer ethvert godt træ gode frugter, og det dårlige træ dårlige frugter. Et godt træ kan ikke bære dårlige frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter.

Så bliver det sjovt at anmelde kunst.

Den stemning af lykke og glæde, som hedengangne Jodle Birge kunne sætte en salfuld pensionister i, det var da god frugt.

Når en hærdebred, langhåret mand med midterskilning og læderbukser forklarer, at trashmetal musik gør ham så let om hjertet - så har vi vel også en god frugt her.

Og vi, der både har en svaghed for Parton og Purcell, Bach og Birthe Kjær, behøver ikke overveje, om det ene er finere end det andet - når effekten blot er, at musikken kalder det bedste frem i os.

Den pointe overså Peter Rindal - men det gjorde hans modstandere også. Kunstdebatten kom til at foregå på en meget smal, ukærlig, bane.

Det er ingen kunst at være kritisk. Men det er livsbekræftende, oplivende og vidunderligt med åbent sind at nyde den kreativitet, som Gud har sat i verden.

Og det er tilladt at plukke. Lige, hvad du bedst kan lide.

DANMARK

PP

ID 47778

Afsender
Kurérførlaget
Ryslingeparken 74
8270 Højbjerg